

bych tě zabít a nechat tě tady, nikdo by si toho ani nevšiml. Ale nejsi *dost jedinečný* na to, abych tě zabil, chlapče. Takových jako ty můžu mít deset za penny.“ Vytrhl další stránku. Když se mu Jess opět snažil knihu vyrvat, škulb s ní muž mimo jeho dosah a přetáhl Jesse po hlavě holí.

Jess se se slzami v očích odtáhl a v hlavě mu vyzváněly zvony jako od sv. Pavla. Muž zabouchal na dveře kočáru. Sluha v červené vestě je zvenčí otevřel, popadl Jesse za ruku a vyhodil ho ven na dlažbu.

Snob se vyklonil ven a v úsměvu ukázal zuby zašpiněné od inkoustu. Vyhodil něco ven z kočáru – Jessovu otrhanou košili a vestu. A jednu zlatou minci.

„To máš za námahu, ty špíno,“ řekl a do pusy si nacpal další stránku něčeho, co kdysi bývalo dokonalé.

Jess brečel, ani nevěděl proč, ale věděl, že už se nikdy nemůže vrátit k tomu životu, který vedl, než nastoupil do toho kočáru. Nikdy *nezapomene*.

Muž ve vestě si nastoupil na místo řidiče. S kamenným obličejem se podíval na Jesse a pak nastartoval.

Než se vůz rozjel, Jess zahlédl, jak mu onen snob v kočáře pokynul cylindrem a zabouchl dveře.

Jess se zvedl a kousek popoběhl za ujíždějícím kočárem. „Stůjte!“ křičel, ale bylo to úplně zbytečné a marné a akorát to přitahovalo pozornost k tomu, že Jess stál polonahý na ulici a na hrudi měl velmi dobře viditelné popruhy na pašování knih. Jessovi se zvedal žaludek. Smrt lidí rozdrcených tlapami knihovnických lvů ho šokovala, ale vidět tu záměrnou a děsivou destrukci knihy – *téhle* knihy – bylo mnohem horší. Jak říkal svatý Pavel: *Životy jsou krátké, vědění je věčné*. Jess si nikdy nedokázal představit, že by někdo byl tak prázdný a mohl zničit něco tak cenného, aby se cítil plný.

Kočár zmizel za rohem a Jess, ačkoliv byl rozechvělý, musel začít myslet na sebe. Znovu si utáhl popruh, přes hlavu si přetáhl košili, zapnul vestu a vydal se – neběžel – zpátky ke skladu, kde čekal jeho otec. Kolem něj rozmazaně vířily tváře a barvy města.

Ani necítil nohy a neustále se třásl. Trasu znal nazpaměť, a tak se po ní bezmyšlenkovitě vydal, a aniž by si toho všiml, došel před sklad.

Jeden z hlídačů si ho všiml a zatáhl ho dovnitř. „Jessi? Co se stalo, chlapče?“

Jess zamrkal. Hlídač v tu chvíli vypadal laskavě, vůbec ne jako zabiják, kterého Jess znal. Jess zavrtěl hlavou a rukou si otřel obličej. Byla celá mokrá.

Když Jess odmítal mluvit, muž zvážněl a poslal jednoho z kolegů hledat Jessova otce. Jess se zhroutil do rohu, a když vzhlédl vzhůru, jako kdyby hleděl do zrcadla – tedy ne úplně do zrcadla, Brendan měl totiž delší vlasy a jizvu na bradě.

Brendan se přikrčil a podíval se bratrovi přímo do očí. „Jsi v pohodě?“ zeptal se. Jess zakroutil hlavou. „Neteče ti krev?“ Když Jess nereagoval, naklonil se k němu Brendan blíže a zašeptal: „Potkal jsi šumaře?“

Šumař slangově označoval perverzní muže a ženy, kteří se těšili s dětmi. Jess poprvé promluvil. „Ne,“ začal. „To ne. Něco horšího.“

Brendan zamrkal. „Co je horší než šumař?“

Jess mu to nechtěl prozradit. V tu chvíli ani nemusel. Ozvalo se bouchnutí dveří od kanceláře nahoře v patře a Brendan rychle vyskočil na nohy, vylezl po žebříku do potmělého skladu, kde byly schované krabice od knih, a zmizel.

Jejich otec rychle přiběhl k místu, kde se jeho nejstarší syn opíral o zeď, a zběžně ho prohlédl, jestli není zraněný. Když žádná zranění nenašel, sundal Jessovi vestu a košili. Jakmile Callum viděl prázdný popruh, oddechl si úlevou. „Doručil jsi knihu,“ řekl a pohládl Jesse po vlasech. „Hodnej kluk.“

Pochvala od otce vehnala Jessovi slzy do očí, ale musel je potlačit. *Rozvázali mě*, pomyslel si, a styděl se za sebe. Nikdo mu neublížil. Nepotkal šumaře. Tak proč se cítil tak zneuctěný?

Zhluboka se nadechl a prozradil otci, co se stalo. Od lvů a mrtvých lidí až ke snobovi v kočáru a zániku *Tvoření koule*. To totiž